

**СЪВРЕМЕЕН
ЛЮБОВЕН РОМАН**

СПАС ХРИСТОВ

NETLOVE.2.0

Както всички в днешно време и аз имам профил в сайт за запознанства. В него съм послъгал за доста неща, но съм обявил точно възрастта си - 50 години. При едно вечерно сърфиране изскочи нещо интересно. Получих съобщение от някой с ник „Даниел Стиил“. Голям майтап. Аз съм се кръстил „Стивън Кинг“ и това направо ме задължи да се включа в чата.

Стиил: - Сантиметри? 69 правиш ли?

Кинг: - Добър вечер уважаема Госпожице.

Стиил: - Карай по същество.

Кинг: - Моля? Нима годините ми, обявени коректно в профила, не Ви подсказват, че съм от старата школа. И не споделям интимните си мерки и преживявания с непознати в нета.

Стиил: - Изкофял дъртак, и магарешки трън оттука нема да закачиш. Аре бегай.

Кинг: - Не подобава на ник „Даниел Стиил“ да реди такива изречения.

Стиил: - Както и на ник „Стивън Кинг“ да се прави на девствен поет. Очаквам в следващите 3 минути да ми пратиш снимка на члена си в еректирално състояние, плюс снимка голо тяло или следва блокаж. Не се занимавам с лузъри и не се шегувам.

Както може би се досещате, последва блокиране първо от моя страна. Както и погнуса и напълно забравяне за пропилените 5-10 минути в разговора описан по-горе.

След няколко дни пак в същия сайт ме заговориха от ник „червена шапчица“.

шапчица: - Здравей Стиви.

Аз: - Здравейте, добър вечер, благодаря Ви за интереса.

шапчица: - Аз всъщност съм „Даниел Стиил“, това ми е новия ник. Не вярвах, че в целия нет има мъж, който наистина да ме отреже. Всички само се заканват, но пращат снимки на поразия. Събудихте интереса ми и затова Ви пиша отново.

Аз: - Не се занимавам с малки вулгарни кучки като Вас, извинете.

шапчица: - А с какво се „занимавате“? Какво търсите в един сайта за запознанства?

Аз: - Налага се да Ви разкарам по втория начин. Търся общуване, малко чат и истинска среща за интимност и секс.

шапчица: - Да се видим тогава. Както казват „без предварителни условия“, ха,ха.

Аз: - ОК.

Спестявам Ви досадните подробности на уговорката ни. Въпреки, че отдавна съм въоръжен със знанието, че в нета нищо не е такова, каквото изглежда и советите на са това, което са, се вързах. Направих резервация за двама в добър ресторант и два дни по късно, около 19.00 часа се монтирах пред входа му с букет бели рози. Въпрос на вкус и на стил. След 20 минутно чакане връчих букета на пиколото паркиращо автомобилите на гостите, с инструкция да ги подари на дамата още на вратата, ако се появи, представи и попита за резервацията. А аз се отправих към вътрешността и зачаках. Една бира, чаша бяло

вино и 2 водки по-късно, още никой не беше дошъл. Стана ми крайно време за прибиране въщи и лягане. Още с влизането включих компютъра и блокирах и ник „червена шапчица“

Пак в сайта за запознанства, дни по-късно.

Съобщение от никнейм „вулгарна мръсница“.

мръсница: - Здравейте Стивън. Бих искала да Ви кажа, че сте хубав и представителен мъж с изтънчено естетическо чувство и страхотна кола. Аз съм „шапчицата“. Додйдох на нашата среща и Ви огледах добре, продължително, отстрани и инкогнито. Това беше, защото не знаех какво да очаквам и как искам да продължи или да не продължи. Длъжница съм Ви, защото не се представих. И имам за Вас едно предложение. Ще Ви чакам утре, точно в 11.00 на бул. „Цариградско шосе“, спирка „атомен център“ от страната на „Метро“. Идеята ми е да ме качите в колата си, да поемем към околоръсното и там, на сгодно място да ви направя една свирка. Така да Ви се издължа и да приключим. Ако решите да дойдете, бъдете точен. Стоя само 10-15 секунди от единадесетия час.....“

Не отговорих дори. Направо блокирах и мръсницата. Мразя да ме разиграват, затова.

Все пак, малката го беше изчислила. Даде ми около 24 часа за размисъл по „офертата“. Премислих я много пъти. Примерно така: „Това не може да е капан. Най много да не дойде. Отивам, зървам червената барета отдалеч и ако е между 25 и 30 г. видима възраст: спирам и я качвам. Ако е мъничка - не. Човек, на моята възраст не бива да отминава приключение-свирка с лека ръка. Дори да изпитва мъничко страх и погнуса. А и старото БМВ още върши работа“.

На другия ден изчислих небрежно трафика. И минах „случайно“ покрай мястото на срещата 10.58. Червена барета бодеше погледа отдалеч. А под нея се подаваше пищно тяло в черен тоалет стил „готика“. На видима възраст около 20 и нещо. Слава богу, нямаше пиърсинг и видими татуировки. Такова нещо ме отблъсква. Спирам и отварям вратата откъм мястото на мъртвеца.

- Даниел Стиил?

- Аз съм, Стивън.

Дамата се качва, потегляме и само секунди след това демонстрира палава лява ръка. В смисъл, че я поставя на бедрото ми и я приплъзва нагоре.

- Смятам да Ви доставя удоволствие, без да е необходимо да го връщате върху мен.

- Наумила си да правиш с мен секс като мъж, а?

- Дотам модернистично, че дори няма да Ви покажа гърдите си.

- А какво би казала, ако вместо на околоръсното те закарам в дома си, заключа те и правя секс с теб дни наред. Докато ми омръзне.

- Муахахахаха /изкикотва се в лицето ми шапчицата/. Насилническият тип мъже, Стиви, не носят светли ленени костюми, бяла риза с лилава вратовръзка и нямат завършена визия в стил френски шик, като Вас. Бяхте се облекли така, докато ме чакахте пред ресторанта, нали? Мъж, който ще заповядва и прави егоистичен секс, който използва и насилва, предпочита тъмните цветове. Убедена съм, че съм в безопасност и със свободна воля покрай Вас.

Винаги съм казвал, че най-удовлетворителния секс извира първо от мозъка. Допреди малко спътницата ми беше плеймейт за отпускане на жилата, но се самопроизведе в жена, с която общуването е възможно и на интелектуално ниво. Това направо ме побърка и се изопнах целия.

Малката мръсница ме усети и мина на номерата от висша трудност. Имам предвид, че ме разкопча и започна да си играе с инструмента ми докато шофирам и в движение. Мамка му. Обожавам подобни игри. Дори не мислех да спирам, паркирам, раздробявам риска и удоволствието. Само намалих скоростта, вместо завой към камбаните продължих по самоковско шосе заради по-слабия трафик и се оставих в нейните пръсти. Ако и докато се облекча. Даниел ме усети и в това. Играехме си на катастрофа, прехапан член или облекчение от цялото ми тяло в условия на краен стрес.

Направи ме на акробат и цирков клоун, но накрая омазах всичко. Излях се по панталона, седалката, тапицерията, в устата и. Хареса ми,

че преглътна течонстта, която попадна в нея. Веднага след като свърших завих плътно към тротуара и спрях. Погледнах я в очите. Там играеха дяволити пламъчета. В смисъл: „Разказах ли ти играта, дърт пръч такъв“. Явно съм гледал дяволито като котарак също, защото ми се усмихна и започна да се кикоти. Не ми стана ясна причината за смеха.

- И какво сега?

- Сега? Нищо. Връщате ме в изходната точка и се прибирате при жена си, отивате на работа, напивате се с приятели или каквото още там Ви се прави.

- В момента ми се иска да почерпя по чаша вино или каквото си избереш и ти душа иска.

- Ще ми стане неприятно жена ти да се обади по средата на кафето и да те пита къде си.

- Няма такава опасност, жена ми е бивша. И не може да ми държи сметка къде съм и какво правя. По което и да е време на денонощието.

- Резко ми се допи кафе. Закарай ме някъде, където да седнем и да побъбрим.

- Какво ще кажеш за ресторанта на белите рози?

- Става.

Пак потегляме. Карам съсредоточено и равномерно. Дамата до мен не си пали цигара, не си пуска музика по някоя станция и не се забавлява. По някое време проговоря:

- И как така човек с вашия вид и възможности е оставен без актуален надзор и тежко семейство?

Отговарям в едно стихче, макар да не съм го писал аз, а Шандор Петьофи:

*Две неща обичам на земята.
Любовта и свободата.
За любовта живота си ще дам,
за свободата ще дам любовта.*

И продължавам:

- Въпрос на стечение на обстоятелства и сътресения в обществото. Ту имах пари и възможности, ту нямах, а това се отразява на обстановката в една връзка.

- Имам чувството, че ние с теб ще поостанем за малко един до друг.

Отговаря ми Даниел Стиил и ме фиксира с очи. Странно, но и аз имах същото чувство.

Уважаеми читатели,

„изрезката“ свършва тук. Имам написани още малко страници. Но те няма да излязат никъде, преди целия роман да е договорен, написан, редактиран и изкаран на пазара.

Написаното Ви е харесало? **ГЛАСУВАЙТЕ СЕГА!** Като Римски цезари, решете да бъде, да се напише, да просъществува. Аз, като гладиатор ви обещавам, че няма да впрегна родата да гласува. Ако може да докосне и ентузиазира непознати читатели и тълпи, да се напише. Няма никаква полза от палци на родата и фамилията. Те си те познават, живееш сред тях и така. Въпроса е дали твой текст може да оживее сред непознати и в обществото.

Нека Ви кажа малко за моя метод на писане.

Всичко започва с едно тресене. Включвам се директно в торнадото и хващам мълнията за полюсите. Оттам излиза нещо. Написано с правописни грешки, без стил, без граматика, само чисто **СЪДЪРЖАНИЕ**. Не винаги и не всичко се редактира. Повечето

просто го изхвърлям в коша. Каква е целта? Да се напише нещо, което го няма в нета. Което изненадва и затрогва, шокира. **НАЙ-ВЕЧЕ САМИЯ МЕН.**

Не се страхувам от нетноизчанчения стил. Все пак, текста и съдържанието винаги са ми били на първо място. Ако шокира мен, е сигурно, че ще докосне и Вас.

Вие, като читатели, имате право да изисквате съвършения продукт. Със стил, без правосни грешки, безупречната 24 каратова златна рамка на всеки нарисован шедьовър. Е точно тук се провалям. Все едно от мълнията, която удря силно, но престава след 1-2 дни, да ме включите в контакт с напрежение 220 волта за 2-3 месеца. Не става. Има си шерпи за тази работа. Да редактират, да изглаждат, но да не влизат с мен в спорове относно съдържанието. Само съчетанието и на двете дава добрия продукт. Затова и рядко ми се получава да съм доволен от крайния резултат.

Резко Ви се дочете още нещо от мен?

Поствам Ви линк с най-подходящото в случая.

<http://knigite.bg/ebooks/ebook.php?pid=266>

До скоро.